

TETİKTE*

AMÉLIE CORDONNIER, Fransız gazeteci, yazar. Uzun yıllar *Europe 1* ve *La Tribune* gazetelerinde çalıştıktan sonra 2014 yılında *Femme Actuelle*'de yazmaya başladı. 2018 yılında, aşk ilişkilerindeki psikolojik ve sözlü şiddeti anlattığı ilk romanı *Trancher*'yi, 2020'de neredeyse bütün toplumlarda tabu olarak kalmayı sürdüren anne ve çocuk arasındaki "kutsal" sevgi bağını tartıştığı sansasyonel romanı *Un loup quelque part*'ı yayınladı. 2022'de ise aşkın ve cinselliğin gelip geçici tabiatını anlattığı *Pas ce soir*'ı yazdı.

Cordonnier bir yandan gazetecilik yapmaya devam ederken diğer yandan aile içi ilişkileri, şiddeti ve sevgi bağlarını, hiçbir zaman dile getirilemeyen tabulara dokunarak hikâyeleştirmeye devam ediyor.

Amélie Cordonnier

Tetikte

Türkçesi: Işıtan Tual Şekercigil

Roman

Her şeyi en başından anlatmam lazım. Lou'nun deyimiyle en başının da başından. Onun hayatımıza nasıl girdiğini kavramanın tek yolu bu. Dört kişilik ailemizi ve her birimizin hikâyesini. Hayatımızın içine hiçbir şey olmamışçasına nasıl ettiğini açıklamanın tek yolu bu. Zaten bizi onunla, onlarla ve bir araya gelip ofislerinin gizli gölgelerine sinen tüm yöneticileriyle aşık atabileceğimize inandıran neydi ki? Kendimizi ne sanıyorduk? Bilmiyorum. Tek bildiğim bunu mektuptan başlayarak anlatmam gerektiği. Daha doğrusu mektuplardan, çünkü ilkinizi düzeltmek için ikinci bir mektup gerekecekti. Az kalsın *isabeti düzeltmek için* yazacaktım, aslında tam olarak öyle. Tüfek iyi ayarlanmıştı, dördümüz de görüş alanında idik. Keşke o mektubu nereye koyduğumu unutsaydım, koltuğun altında ya da mutfak dolaplarından birinin arkasında kaybetmiş olsaydım. Toz almadan önce kayıp düşmüş, kazaklarla tişörtlerimizi hunharca kemiren güveler tarafından tırtıklanmış olurdu. Gerçi kâğıt yiyorlar mıydı ki? O mektubu hiç açmamış olmayı dilerdim. Belki de açmasaydım bunların hiçbirini yaşamazdı. Herkes gibi, e-postalardan önce benim de posta kutum dolup taşıyordu. Sadece broşürlerle de değil. Resmi formlarla, kira dekontlarıyla, doğalgaz ve elektrik faturalarıyla, banka ekstreleriyle, sosyal güvenlik kurumu beyanlarıyla, tamamlayıcı sağlık sigortalarıyla, dava evraklarıyla, vergi beyannameleriyle ve tüm bunların arasında da-

vetiyelerle, hatta bazen de birtakım kartpostallarla. Bir yığın posta alıyordum. Ama böylesini asla. Her şeyin başlamasına sebebiyet veren ve günlerce, gecelerce düşünmekten başka bir şey yapmadığım, yığının içine gömülü o mektubu çekip çıkardım. Öyle hemen şüphelenmedim, ilk anda dikkatimi çekmedi, çünkü onu diğerlerinden farklı kılan hiçbir yanı yoktu. Ne mühür ne de teslim alındı belgesi vardı, önemli olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Ne kadar zamandır uslu uslu beklemişti beni? Postane mührüne bakılırsa iki ya da üç gün. Açarken 8 Haziran 2020 tarihli olduğunu ve Paris Belediyesi Sosyal Hizmet Merkezi'nce gönderildiğini fark ettim. Sol üste büyük harflerle yazılmıştı. Altında ise adres vardı: 15. Bölge Yerel Sosyal Hizmetler Birimi, Falguière Sokağı, No: 25, 75015, Paris. Nerede olduğunu çok iyi biliyorum. Bizim ufaklıkları, çocukları pek çok kez götürdüğüm, avluda sergilenen bronz heykellerin önünde haykırışlarını duymaktan, bir de *Hannibal'ın İlk Zaferi* isimli çıplak oğlanın yanında fotoğraflarını çekmekten mutluluk duyduğum Bourdelle Müzesi'ne iki adım mesafede. Heykelin pozunu, havaya kaldırdığı kollarını, profilden görünen yüzünü ve kocaman gülümsemesiyle açık ağzını taklit edip eğlenmeden evvel, başının üzerinde muzafferane bir edayla gerilen kanatları hayranlıkla seymekten kendilerini alamazlardı.

Mektup daha resmi bir izlenim bırakamazdı, şakaya alınacak gibi bir yanı da yok. Yine de okurken üçkâğıda getirildiğimi düşünerek gülüyorum. Bakışlarım, ihtarnamenin tepesindeki Paris Belediyesi logosunu temsil eden yelkenli üzerinde dolaşüyor.

Hanımefendi, Beyefendi,

Paris Çocuk Koruma Birimi* çerçevesinde çocuklarınızla ilgili bir hususta Yerel Sosyal Hizmetler Birimi'ne ihbardas bulunuldu.

Birim, çocuklarınız Lou ve Gaël'in durumunu değerlendirmekle ve ailenizin ne tür bir yardım veya korumadan yararlanabileceğini sizinle birlikte belirlemekle görevlendirildi.

Bu amaçla, sosyal hizmet uzmanlarımız Bayan TRAJIC ve Bayan BRUNE sizinle:

22 Haziran 2020 Pazartesi günü saat 11:00'de
Falguière Sokağı, No: 25, 75015,
Paris 15. Bölge adresindeki
SOSYAL HİZMET MERKEZİ'NDE
buluşacaktır.
Metro: Falguière.

** 5 Mart 2007 tarihli ve 293 sayılı Kanun uyarınca, Çocuk Koruma'yı yeniden tanımlayan md. L221*

Mektup, Bayan Dagaubert'in mavi keçeli kalemle atılmış imzasını taşıyor, bense aptal gibi onun donunu ters mi düz mü giydiğini düşünmüş olduğumu hatırlıyorum. Bunun bir eşek şakası olduğuna inanmama yol açan başka nedenler de var. Zarfın üzerindeki adres doğru olmasa da bu onun eve ulaşmasını engellemiyor. Mektup Bay ve Bayan Cordonnier'ye hitaben yazılmış, ki ben eski usullere uyup evlendiğimde kocamın soyadını almıştım, gerçi bu soyadı sadece kuru temizlemecide, veli bilgilendirme formunu imzalarken ve onlarla tek ve aynı soyadı altında huzur içinde seyahat ederken kullanıyordum. Çocuklarımın soyadı hiçbir zaman Cordonnier olmadı. Oğlumun adı da belirtildiği gibi Gaël değil, Gabriel. Yok yani, hiç mantıklı gelmiyor. Boşveriyor, mektubu bir kenara bırakıp konuyu değiştiriyorum. Akşam Alexandre'a bundan bahsetmek aklıma dahi gelmiyor, bu da hiç dert etmediğimin kanıtı. İkinci mektuba kadar meseleyi ciddiye almıyorum. Ki o da iki gün sonra geliyor. Bu kez 10 Haziran tarihli. Bu istisna haricinde ilkiyle birebir aynı duruyor. Ama bunu teyit etmek gerekiyor. Kafamda bir ışık çakıyor. Oturduğum kanepenin ayakucundaki gazete yığınının altına gömülü ilk mektubu bulmam dakikalarımı alıyor. İki sayfayı yan yana koyarken ellerim titriyor. Adresimiz değiştirilmiş! Bu kez artık 20. Bölge'de değil, 15. Bölge'de yaşıyoruz, bu düzeltme kanımı donduruyor. Farkında bile olmadan, beni hiç eğlendirmeyen şu aradaki yedi farkı bulma oyununa başlıyorum. Diğer hatalar hâlâ

yerli yerinde. Mektup yine Bay ve Bayan Cordonnier'ye hitaben yazılmış. Ama oğlumun adı Gabin olarak değiştirilmiş. Bunun dışında, yazan şey aynı. Kelimesi kelimesine. Yazım hataları da gide-rilmemiş. *Yerel Sosyal Hizmetler Birimi'ne ihbardas bulunuldu*. Ritmini parmak uçlarıma kadar hissettiğim panik içindeki kalbimin aksine, sarsılmaz ve sağlamca yerine yerleşmiş “s” harfi benimle dalga geçiyor. Toplantı günü de değişmemiş. Bayan Trajic, Bayan Brune ve Bayan Dagaubert aynı gün ve saatte görevlerinin başında. Üç Kader Tanrıçası dördümüzü karşılamaya hazır. Daha bir dikkatli bakınca, nihayet üçüncü kadının isminin altındaki imzanın değiştiğini fark ediyorum. V. (o zamanlar “vekâleten” anlamına geldiğini bilmiyordum) ibaresi gitmiş, yerine büyük, kalın ve hiçbir şekilde deşifre edilemeyen (CGILf?) kıvrımlar gelmiş, mürekkebinin gururla damlattığı kalın uçlu mavi bir keçeli kalemle üzeri üç kez çizilse de kolayca seçilen bir “f” harfi eklenmiş. Onun yerine ince ve mürekkebi dağılmamış dört siyah harf var. Tamamen düz yazı. Altı çizilmemiş. Kendinden emin ve buyurgan. Şimdiden tehditkâr. Ama neden? Ta ki sekreter ilk mektubun işleri usulüne göre yapmakla yükümlü Bayan Dagaubert'in onayı olmadan gönderildiğini açıklayana kadar bu soru aklımı kurcalayıp durdu. Cep telefonunun çalması endişelerimi dindirmiyor. Arayan annem, ona neler olduğunu anlatıyorum. Ona kalırsa bunun bir şaka olduğuna dair en ufak bir şüphe yok. Nasıl olur? Hayatım, bak, *Un loup quelque part*'da* çocuğuna kötü muamele etmenin eşğine gelen bir annenin hikâyesini anlatmıyor musun? Yeni romanını beğenmeyen biri seninle dalga geçmiş, kötü bir şaka yapmış olmalı. Ama bu iğrenç bir şaka! Evet, haklısın, ama endişelenme, onları ara da rahatla. Tavsiyesine uyuyorum ve *gelememe ihtimaline karşı* verdikleri irtibat numarasını arıyorum. 01 56 46 33 25. Meşgul çalışıyor. Aramayı onlarca kez tekrarlıyorum ve her yeni arama girişiminde stresim artıyor. Kırk beş dakika sonra kendimi kaybediyorum. Nihayet telefonu açan kişi hatta kalmamı istiyor. Özürlerini sunmadan önce belirtiyor: Bayan Trajic toplantıdalar. Tek yapmam gereken bir mesaj

* Yazarın kaleme aldığı ikinci romanından söz ediliyor: Bkz. Amélie Cordonnier, *Un loup quelque part*, Flammarion, 2020. (e.n.)

bırakmak, bana en kısa sürede dönecek. O beni arayana kadar gün bitiyor. İçim içimi yiyor, tırnaklarımı kemiriyorum ve Alexandre nihayet ofisten döndüğünde, açtığı bir şişe beyaz şaraba rağmen bir türlü gevşeyemiyorum. Sahiden de ulaşılması kolay biri olmasına rağmen Bayan Trajic'den ses soluk çıkmamasını gülünç buluyor. Ertesi sabah onunla tekrar iletişime geçmeye çalışıyorum. Ama nafile. Bu sefer de izne çıkmış ve pazartesi gününe kadar dönmeyecekmiş. Hafta sonu geçmek bilmiyor. Düşünmemeye çalışıyorum ama tabii ki aklımdaki tek şey bu ve beni rahatlatmak için elinden geleni yapan annemin düzenlediği aile eğlencesinin tadını bile çıkaramıyorum. Pazartesi günü saat 10:15'te, ben evde tek başıma çalışırken telefon ekranımda tanımadığım bir numara beliriyor. Daha kim olduğunu söylemeden arayanın o olduğunu anlıyorum. Alo, ben Bayan Trajic. Oturuyorum. Evet, iki mektubu da aldım. İki arada bir derede ortada bir hata olması gerektiğini açıklıyorum. Aslında birkaç tane var. Bayan Trajic ben içimi dökerken hiç kesmeden dinliyor, ancak iç çekişi sabrının kalmadığını ele veriyor. Bu hataların beni rahatsız etmiş olabileceğini kabul etse de bu durum sorunu çözümüyor ve ona çok da önemli gelmiyor. Zaten bu gibi durumlarda imla hatalarına sık rastlanır. Nasıl? Hangi durumda? Bayan Trajic, ad-soyadlarımızın ihbarın yapıldığı gün verildiğini ve... İhbar mı? Ne ihbarı? Mektuptaki cümleleri tekrar ederken sesim titriyor. Yeniden ve yeniden. Yerel Sosyal Hizmetler bir ihbar aldı, çocukların herhangi bir tehlike altında olmadığından emin olmak için bunu soruşturmaları gerekiyor. İyelik sıfatını kullanmaktan bilinçli olarak kaçındığını ve sanki artık benim değilermiş gibi *çocuklarımız* yerine çocuklar dediğini fark ediyorum. Nasıl yani? Ne tehlikesi? 119'a bir ihbar yapıldı, Bayan Trajic bana daha fazla şey açıklayamıyor, bunun için özür diliyor. 119... Bu numara bana bir şeyler çağrıştırıyor... Evet, o video kampanyasını hatırlıyorum. Korkunçtu. Tek gördüğünüz dar gelirlielerin oturduğu bir devlet konutu bloğunun sabit plan çekimi, sonra bir değirmen taşı, taştan bir bina ve gecenin karanlığına gömülü bir gecekonduydü; dolayısıyla çılgınlıklar, ağlamalar ve feryatlardan hareketle ışık gelen pencere-lerin ardında neler yaşandığını hayal etmek zorundaydınız.